

Mágori Krisztián

Kéjutazás

© Mágori Krisztián 2002

www.jomagam.hu

Tviurl kapitány felemelte hátsó harmadik csápját, és a fedélzeti számítógép megfelelő rácsát elforgatva mozgásba hozta a hatalmas hajót. Eközben első negyedik csápjával a fejét vakargatta, miközben magában dühösen morfondírozott.

- A fenének kellett elhoznom ezeket az ütődötteket. Hinnem kellett volna annak a vén bolondnak a Rigelen. Megmondta, hogy krielgiket és szkopikat nem szabad egy hajóra tenni. És tessék, most itt vagyok, és csinálhatok én mindent, amíg ezek... -füstölgött magában. Mióta új legénységével elindult a Rigel harmadik bolygójáról, neki kellett mindent csinálnia. A galaxisban élő lények közül a krielgik és a szkopik híresek voltak egymáshoz való furcsa vonzódásukról. Tviurl kapitány, aki amúgy a fregattonok fájába tartozott, jóformán semmit sem tudott a fajok közötti szexuális érintkezés mibenlétéről. A fregattonok, mióta először beléptek az intergalaktikus kereskedelembe, élesen elzárkóztak az interspecifikus koituszok gyakorlásától. Meglehetősen merev és hierarchikus társadalomban éltek - ez magyarázhatta talán elzárkózásukat. Más fajok azonban buzgón gyakorolták a mélyűr unalmában a kölcsönös gyönyöröközés művészetét.

Ahogy a kapitány magában gondolkodott, mögötte kinyílt a vezérlőterem ajtaja, és első tisztje, egy nőnemű szkopi úszott be. A szivárvány minden színében játszott, ami a szkopiknál a kielégültség és a boldogság jele volt, így nem volt kérdéses, hol volt a szolgálata előző két órájában. Tviurl kapitány késztetést érzett, hogy lehordja az első tisztet, de aztán letett erről, inkább leült kapitányi székébe.

- Örülök, hogy megjöttél, Szenekka. A koordinátákat már betápláltam az Alfa-C-23-as intergalaktikus kereskedelmi állomás koordinátáira, és a hajó már úton van. Fél óra múlva megérkezünk.

-szólt első tisztéhez. Amaz pedig furcsa mormogó hangot hallatott, ami Tviurl kapitány eddigi tapasztalatai alapján a

nyugtázás megfelelője volt. Azzal Szenekka előregördült testén, és finoman felvette az irányítópult székének alakját. A szkopik teste ugyanis nem volt szilárd, ami mindig is borzongással töltötte el a kapitányt. A szkopik teste gyakorlatilag bármilyen alakot fel tudott venni, és testük bármely részén nyúlványokat vagy üregeket alakíthattak ki, az adott szituációnak megfelelően. Ezért is illettek össze annyira a krielgikkal, akik szilárdak, sőt szinte kristályosak voltak, és akiket saját testükhöz képest lenyűgözött a szkopik képlekenysége. A fregattonok valahol a két faj között álltak, szilárdak voltak, de nem túlságosan, harang alakú testükből pedig kétszer négy csáp ágazott el, melyek képessé tették őket egykoron az eszközhasználat kifejlesztésére.

Tviurl kapitány nem volt együgyű fregatton. Amikor rájött, hogy milyen rosszul válogatta össze legénységét, első dolga volt, hogy a műszakbeosztást úgy állítsa be, hogy egyszerre csak az egyik túlfutott faj képviselői legyenek a hídon - ellenkező esetben olyan káosz törhetett volna ki, amely az egész hajó épségét veszélyeztethette volna. A kapitány pedig nem engedhette meg magának, hogy ez a küldetés is sikertelenül járjon. Már több juiloi és grampul hitelező kerestette, mint amennyit egészségesnek szokás tartani. A jelenlegi műszakban csak szkopik dolgoztak, és elméletileg minden krielgi az igazak álmát aludta - így minimalizálva volt a rendbontó tevékenység a hajón. Az elképzelésbe azonban sokszor hiba csúszott, szkopik és krielgi rendszeresen találkoztak a hajó különböző pontjain, és olyankor a kapitány nem szívesen tartózkodott ezeken a helyeken.

A szkopik a Galaxis egyik legértelmesebb fájának számítottak. Ahogy egyre többen érkeztek meg a hídra, a kapitány egyre inkább megnyugodott - most már csak pár perc, és eléri az Alfa-C-23-as állomást. Nyélbe ütheti az üzletet azzal a pufók földivel, és megszabadulhat a raktérben lapuló gyanús árutól. Már csak pár perc... - nagyon reménykedett.

- Kapitány ! Az Alpha-C-23-as intergalaktikus kereskedelmi állomás látótávba került. - jelentett furcsa éneklő hangján, szájak nélkül a jobbra álló szkopi. A kapitány kivetítette az állomást, és gyönyörködött szimmetrikus, mesterséges szépségében. Parancsot adott, hogy a szokásos csatornákon kérjenek dokkolási engedélyt az állomástól. Az engedély a dokkolást irányító automatikától megérkezett, a hajó pályára állt a dokkológyűrű megfelelő pontja felé. A szkopik azonban izgatottá váltak. Susmogás indult el, melyet a kapitány csak színezetváltozásukból észlelt, halványkék és zöld színek futottak végig bőrük felületén. A kapitány is furcsán érezte magát, valami zavarta, de nem tudta micsoda, aztán hirtelen rájött, mi az. A forgalom ! Nem volt forgalom! Az intergalaktikus állomások mellett mindig hatalmas forgalom van, akkora, hogy a legbonyolultabb dolog az ütközést elkerülni a bedokkoló és kidokkoló egyéb hajók garmadájaival. Itt pedig nem voltak egyéb hajók. Rajtuk kívül semmi sem mozdult az űrben az állomás körül!

A hírek gyorsan terjedtek a hajón. A következő pillanatban krielgi jelentek meg a hídon, teleportáló készüléküket használva. A három lényt, aki beteleportált, nyilván a szolgálatot teljesítő szkopik értesítették, hogy valami nem stimmel az állomással. A kapitány azonnal tudta, hogy ezt nem szabadna megengednie, mert beláthatatlan következményei lesznek. Fel pattant, hogy szólásra nyissa az alsó részén található száját, de mire megmozdult, már késő volt. A krielgi megpillantották a szkopikat, és azonnal rájuk vetették magukat. Kristályos kék testük, mely szabályosságában idegenül hatott a szkopik formátlansága mellett, összeolvadt azok színektől lüktető felületével. A szkopik körbefolyták és -fogták a rájuk vetődött kék kristályokat. A hídon teljes mértékben kitört a káosz. Az irányítópult mellett egy zöldben villódzó szkopi teljes mértékben beterített egy kisebb méretű krielgit, miközben a kapitány mögött a földön fetrengett egy krielgi, akinek csúcsos felső része

mélyen befűrödött egy szkopi által képzett belső mélyedésbe. A harmadik páros valahol a tudományos konzolok tetején tombolt. A kapitány kétségbeesetten kapkodta a fejét, miközben hajójuk látómezejét lassan betöltötte a dokk nyílása. Az automatika vitte őket befelé az Alpha-C-23-as úrállomásra, de a legénység képtelen volt követni az utasításokat. A kapitány leugrott székéről, és utasításokat kezdett osztogatni a megmaradt szkopinak, akire nem jutott kielégítő, és ezért még magánál volt. A szkopi azonban nem válaszolt. Fajtársainak gerjedelme őt sem hagyta érintetlenül, az általuk kibocsátott anyagok beindították belső rendszerét, ő is gyönyörre és kéjre vágyott. Bőre tűzvörösre váltott, és ahogy a kapitány harmadszorra is rákiabált, hogy ellenőrizze a külső fékezőrakéták állapotát, a kapitány felé fordult. Idegen agyában fékezhetetlen vágy keletkezett, hogy ezt a furcsa csápos fregattont a magáévá tegye, hogy felvegye az alakját, hogy gyönyört és örömet okozzon neki. A kapitány nem értette, mi történik, egészen addig, amíg Szenekka (mert hogy ő volt az) rá nem ugrott, el nem takarta előle a híd teljes látványát, a szeretkező idegen párokat a sarokban, a fenyegetően közeledő dokk üregét, és minden egyebet. A szkopi első tiszt teste azonnal megpróbálta teljes mértékben körülölelni a fregattont. Tviurl kapitány megpróbálta magáról lefejtetni a hatalmas képlékeny lényt, mely rágógumiként ragadt hozzá. Eközben a hajót elkapta a dokkolóüreg irányításugara, és befelé húzta a dokkba. Minthogy a hajó meghajtása a hátulján volt található, így fékezőrakéták nem álltak rendelkezésre a lassításhoz megfelelő mennyiségben. Az elfogadott technológia az volt, hogy a dokkok belsejében a hajók lefékezésére zselészerű rugalmas anyag szolgált - a hajók lendületüket veszítették ebben az anyagban, és a fékezőrakéták segítségével meg tudták állni. Most azonban valami nem stimmelt. A zselészerű anyag nem jelentkezett. Tviurl kapitány utolsó erejével hátsó második csápjával felkapott a padlóról egy, az ehhez hasonló esetekre

előkészített kábitófegyvert, és oldalba lőtte vele a lassan őt teljesen beborító első tisztet. Amint lefejtette magáról a képlékeny testet, látta, hogy nincsen a dokkban a jellegzetes fehér színű zselés anyag. Annyi ideje maradt, hogy elkiáltsa magát:

- Riadó ! Becsapódásra felkészülni ! Ez a dokk száraz !

Azzal a hajó becsapódott a dokk hátsó falába, és mindent elborított a sötétség.